

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσχὺν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀβύλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Μαΐου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 19

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 137]

«Δὲν ὀμιλεῖς δυνατώτερα; εἶπεν ἡ Πετρίνα, δὲν σ' ἀκούω.

—Θὰ συνηθίσῃς, ἐφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιά, σοῦ τὸ ἔλεγά πως δὲν εἶνε δύσκολο· μόνο θὰ φορτώνης τὰ καλαμάκια 'ς τὸ ἀμαξάκι· ἔξερεις τί πᾶ νὰ πῇ ἀμαξάκι;

—Μικρὸ ἀμαξί, ὑποθέτω.

—Σωστά, καὶ ὅταν γεμίσῃ τὸ ἀμαξάκι, τὸ σπρώχνεις ἴσα μὲ τὸ ὑφαντήριο, καὶ ἐκεῖ το ξεφορτώνουν· 'ς τὸ γυρισμὸ τοῦ δίνεις μιὰ καὶ κατακυλᾷ μόνο του.

—Καὶ ἡ καννέττα τί εἶνε ἀκριβὴς;

—Δὲν ἔξερεις τί πᾶ νὰ πῇ 'καννέττα; ὦ! Ἀφ' οὗ σου εἶπα χθὲς πως ἡ καννέτιères εἶνε μηχανές που ἐτοιμάζουν τὸ γνέμα, γιὰ τὲς σαίττες. Τώρα θὰ το κατὰλαβες τί εἶνε.

—Ὅχι καὶ πολὺ.»

—Ἡ Τριανταφυλλιά τὴν παρετήρησεν, ἐρωτῶσα προφανῶς ἑαυτὴν μήπως ἦτο βλάξ. Ἐπειτα ἐξηκολούθησεν·

«Ἐπὶ τέλους εἶνε σουδλές 'μπηγμένες μέσα σὲ ποτηράκια καὶ ἀπάνω 'ς αὐτὲς τυλιγεται τὸ γνέμα. Ὅταν γεμίσουν, τὴς βγάλουν ἀπὸ τὸ ποτηράκι, τὴς φορτώνουν 'ς τὰ ἀμαξάκια καὶ αὐτὰ κυλᾶνε ἀπάνω 'ς ἓνα μικρὸ σιδηρόδρομο, καὶ τὴς πηγαίνουν 'ς τὰ ὑφαντήρια· εἶνε ἓνας περίπατος καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄρχισα κ' ἐγὼ τώρα εἶμαι 'ς τὴς καννέττες.»

Εἶχον διέλθῃ λαβύρινθον αὐλῶν, χωρὶς ἡ Πετρίνα νὰ προσηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ὃ τι ἔβλεπε περὶ αὐτήν, προσέχουσα εἰς τοὺς πλήρεις διαφόρου λόγους τῆς Τριανταφυλλιάς, ὅτε αὐτὴ τῇ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς σειρὰν οἰκοδομημάτων νέων, μονωρόφων, ἄνευ παραθύρων, ἀλλὰ φωτιζομένων πρὸς βορρᾶν διὰ πλαισίων ὑαλοστεγῶν ἀποτελούντων τὸ ἥμισυ τῆς στέγης.

«Ἐκεῖ εἶνε», εἶπε.

Καὶ παρευθὺς ἀνοίξασα θύραν, εἰσή-

γαγε τὴν Πετρίναν εἰς αἰθουσαν μακράν, ἐν ἧ ὁ σκοτωματικὸς στρόβιλος μυριάδων ὀβελῶν κινουμένων παρήγε θόρυβον ἐκκωφιστικόν.

Καὶ ὅμως παρὰ τὸν πάταγον ἐκεῖνον ἤκουσαν φωνὴν ἀνδρικήν κράζουσαν·

«Καλῶς ὦρισε, τριγύρα!

—Ποιὸς, τριγύρα; ποῖος τριγύρα; ἀνεφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιά, δὲν εἰμ' ἐγὼ τριγύρα, τᾶκουσε, μπάρμπα Κόπανε;

—Πόθεν ἔρχεσαι;

—Ὁ Λιγνὸς μοῦπε νὰ σου φέρω τὸ κορίτσι νὰ το βάλῃς 'ς τὰ ἀμαξάκια.»

Ὁ ἀποτείνας τὸν χαρίεντα τοῦτον χαιρετισμὸν ἦτο γέρων ἐργάτης ἔχων πίδα ξύλινον, πεπρωμένος πρὸ δεκάδος ἐτῶν ἐν τῷ ἐργαστασίῳ, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Κόπανος. Ὡς σύνταξιν δὲ εἶχον διορίσῃ αὐτὸν ἐπιτηρητὴν τῶν καλαμιστριῶν καὶ προέτρεπεν εἰς ἐργασίαν τὰ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ παιδία, ταχέως, τραχέως, ἀείπον' ἐπιπλήττων, μεμφιμοιρῶν, κραυγάζων, ὑβρίζων, διότι ἡ ἐργασία τῶν μηχανῶν τούτων εἶνε ἀρκούντως ἐπιπόνος, ἀπαιτοῦσα καὶ πλείστην

προσοχὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἀκριβείαν τῆς χειρὸς, ἵν' ἀφαιρῇ τὰς πλήρεις ἀτράκτους καὶ ἀντικαθιστᾷ αὐτάς δι' ἄλλων κενῶν, νὰ συνάπῃ τὰ κοπτόμενα νήματα· ἦτο δὲ πεπεισμένος ὅτι, ἐὰν μὴ ὑβρίζε καὶ ἐκραύγαζε διηνεκῶς, ἐπιτείνων ἐκάστην ὕβριν δι' ἰσχυρὰς κρούσεις τοῦ κοπάνου τοῦ ξυλίνου ποδὸς τοῦ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, θὰ ἔβλεπε τοὺς ὀβελοὺς αὐτοῦ ἰσταμένους, πρᾶγμα ἀφόρητον εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ἀκριβὴς εἶπεν, ἦτο ἀνὴρ ἀγαθός, δὲν τον ἤκουον σχεδόν, ἄλλως τε μέρος τῶν λόγων τοῦ ἡφανίζετο ἐν τῷ πατάγῳ τῶν μηχανῶν.

«Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ἡ σουδλές σου ἑσταμάτησαν, ἀνεφώνησε πρὸς τὴν Τριανταφυλλιάν, ἀπειλὼν αὐτήν διὰ τῆς πυγμῆς.

—Καὶ τί φταίω γώ;

—Πήγαίνε νὰ πιάσῃς δουλειά, γλήγορα.»

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν εἶπε·

«Πῶς ὀνομάζεσαι;

Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά



«Ἡ Πετρίνα ἐπανάλαβε τὴν ἐργασίαν τῆς» (Σελ. 146, στήλ. 6').

και τους αδελφούς του, άνεσυρε, χωρίς να το θέλη, με τόνση δύναμιν το δίκτυον, ώστε οι δύο αδελφοί του οι σύροντες εκ του άλλου μέρους έπεσαν κατά γής. Εκ τής πτώσεως άφηκαν το δίκτυον, ώστε όλοι οι ιχθύς έφυγον.

Ο πατήρ του ώργισθη, ό δε Μιχαλίδς άπεκρίθη·

— Άλήθεια πατέρα, δεν είμαι κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά.

Εν τούτοις κάτι τι βαρύνει με την ένδοξον του δικτύου και με πολλήν δυσκολίαν ανέβηκεν αυτό ό εις των άδελφών. Ήτο πελωρία σπάθη, στίλβουσα, και άνευ τής ελαχίστης σκωρίας, αν και είχε μείνη τόνον καιρόν εντός του ύδατος.

Ότε είδεν αυτήν ό Μιχαλίδς την ήρπασεν, οι όφθαλμοί του έλαμψαν, εν ό την έκινει υπέρνω τής κεφαλής του· έλαμπε δε εις το φώς του ήλίου και έφάνετο ρίπτουσα σπινθήρας.

— Ζήτω! άνέκραξε· τώρα έχω σπαθί· θα πάγω να γυρίσω τον κόσμο και να κατακτήσω ένα βασίλειον.

— Κουτόμυαλε, τώ ειπεν ό πατήρ του, 'ς το δρόμο θαρρείς πως εύρίσκονται τα βασίλεια;

Άλλ' ό Μιχαλίδς είχε σταθεράν άποφασιν να άναχωρήση. Την άκόλουθον ήμέραν, έλαβε την σπάθην, άπεχαιρέτησε τους γονείς του, τους αδελφούς του και τας αδελφάς του και άνεχώρησε.

Έβλεπε τώρα πόσος μεγάλος ήτο ό κόσμος. Εις μάτην άνέβαινε και κατέβαινε λόφους, διαρκώς άνεκάλυπτε πρό αυτού νέους τόπους. Τα πτηνά επί των δένδρων έκελάδουν:

— Ό Μιχαλίδς πάγει ναύρη ένα θρόνον.

Εις φλώρος επέταξε πλησίον του και τω είπε:

— Άν είχες περά, θα είμπορούσες να πετάξης μαζί μου.

Οι κόρακες τον ενέπαιζον με τους κρωγμούς των.

— Μιχαλίδ, Μιχαλίδ! Άλλ' ό νέος έγέλα και δεν δυσχερεστέτο.

Ήμέραν τινά, μετά μακράν πορείαν, έφθασεν εις έκτεταμένον δάσος.

— Άχ! πόσο ήθελα να εύρω κανένα δράκον, κανένα λιοντάρι, κανένα άγριο θηρίο να σκοτώσω.

Έβάδισε όλην την ήμέραν, άλλ' ουδέν συνήντησε, ούτε άρκτον ούτε άγρίοχοιρον.

Την νύκτα διέκρινε φώς μεταξύ των βράχων. Πλησιάζας άνεκάλυψε σπήλαιον όπου έκαιε μεγάλη πυρά. Πέριξ τής πυράς έκάθηντο τέσσαρες λησται έχοντες πλησίον των ένα γέροντα δεμένον τας χείρας και τους πόδας.

— Καλά που τον εβάλαμε 'ς το χέρι το γέρο· έλεγεν ό εις· αύριο πρέπει να μας δείξη τους θησαυρούς που έχει 'ς το παλάτι του. Άν δεν θέλη θ' άνάψωμε

μιά μεγάλη φωτιά και θα τον σιγοψήσωμε.

— Οι άλλοι λησται έγέλασαν, άλλ' ό Μιχαλίδς ώρμησεν εις το μέσον αυτών φωνάζων·

— Άφήστε τον γέρο, είδεμ' εγώ αφίνω όλους εις τον τόπο.

Οι λησται έσηκώθησαν και ήρπασαν τα όπλα των, άλλ' ό Μιχαλίδς ταχύς ως άστραπή έφορμήσας επί αυτών τους έφόνευσε και τους τέσσαρας.

— Τώρα είσαι έλεύθερος, είπεν άποκόπτων τα δεσμά του γέροντος, οι κακούργοι αυτοί δεν θα σε πειράξουν πλέον.

Ό γέρον τον ηύχαρίστησεν εκ βάθους καρδίας, ως ήτο έπόμενον, και τον προσεκάλεσε να έλθη εις το μέγαρόν του, το όποτον δεν ήτο μακράν. Ό γέρον προσπορεύθη δεικνύων τον δρόμον εις τον Μιχαλίδον. Ό δρόμος άνήρχετο ύψηλόν βράχον, όστις εν τη σκοτίά όμοιάζε προς πανύψηλον κατάμαυρον τώχον.

Ό γέρον έκτύπησε τρίς τον βράχον δια τής ράβδου του. Ήχος άπομεμακρυσμένος, όμοιάζων προς κεραυνόν ήκούσθη τότε, άνοιχθέντος δε του βράχου έφάνη άσθενής άκτις φωτός. Άφ' ουδ' είσῆλθεν ό γέρον και ό σύντροφός του, συνεκλείσθη μετά νέου θορύβου.

Ουδέν φώς ύπήρχεν εις τον διάδρομον εις τον όποτον είσῆλθον, και όμως ήτο φωτεινός. Γλυκύ φώς έφάνετο έξερχόμενον εκ των τοίχων· τοιουτοτρόπως έφθασαν εις μεγάλην στρογγυλήν αίθουσαν. Άπό τής όροφής έκρέματο μεγάλη φωτοδόλος σφαίρα, ύπ' αυτήν δε ήτο δένδρον, το όποτον περιεβάλλετο υπό χρυσοῦ κιγκλιδώματος.

Μετά την είσοδον του γέροντος και του Μιχαλιδιού κίνησιν τις επήλθε και ψίθυρος ήκούσθη εις το φύλλωμα του δένδρου. Τα πέταλα έκαστο περίπου καλύκων ήνοιχθησαν, και έξ έκάστης έφάνη μικρά κεφαλή ανθρωπίνη, περικυκλουμένη από φύλλα ως δια περιλαιμίου. Ήσαν δε κεφαλαί παντός είδους και πάσης φυλής· κεφαλαί παιδίων, Κινέζων, Ίνδων, πᾶσαι δε παρετήρουν με έκπληξιν τον Μιχαλίδον. Αί κεφαλαί αυτών έκκλινον προς άλλήλας, και συνωμίλουν και έγέλων έξακολουθούσαι να τον παρατηροῦν· θόρυβος πολὺς έγινε τότε και έντος μεγάλου χρυσοῦ κλωβίου το όποτον έστόλιζε τον τώχον. Πτηνά παράδοξα έρυθρά, κίτρινα, πράσινα, κυανᾶ, εξέβαλλον τας κεφαλὰς των δια μέσου των κιγκλιδων, έκτύπων τας πτέρυγας των και έφώναζον έκαστον δια φωνῆς διαφόρου· «Μιχαλίδ, Μιχαλίδ», και άπετέλουν φοβερόν θόρυβον.

Αίφνης ό γέρον έξεδύθη τα παλαιά του ένδύματα και έφάνη φορῶν ένδυμασίαν λευκήν μεταξωτήν, έστολισμένην δια χρυσῶν άστερίσκων. Έξέτεινε την ράβδον του, εις τής οποίας το άκρον

έλαμπεν άδάμας. Τα πάντα επανῆλθον πάλιν εις την ήσυχίαν· τα πτηνά άπεσύρθησαν εις το κλωβίον των, τα άνθη επανέκλεισαν τα πέταλά των και αι μικραί κεφαλαί άπεκρύφθησαν. Ό γέρον ήνοιξε μίαν των θυρῶν προς τας οποίας συνεκοινώνει ή αίθουσα, και τον ώδήγησεν εις δωμάτιον, όπου εύρίσκετο κλίνη και τράπεζα επί τής οποίας ύπήρχον έξαίρετα φαγητά και θελκτικοί οίνοι.

[Έπεται συνέχεια]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΕΝΟΣ

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ

Με χλωμά χλωμά μουτράκια
και κατάμαυρα ντυμένα
είδα έξω δύο παιδάκια —
όρφανα ήσαν τα καϊμένα.

Έμᾶς όλα μᾶς κρατούσαν
οι γονεῖς από το χέρι,
μόνο εκείνα περπατούσαν
μοναχά τους ταῖρι ταῖρι.

Και συχνογυρίζαν πίσου
τη μαμά να ιδούν κ' έμένα
σαν να μ' έλεγαν — «Λυπήσου,
'μεις δεν έχουμε κανένα!»

Κ' έτσι με καϊμό μεγάλο
με σκυψτά σκυψτά κεφάλια
έκρατούσαν τῶνα τ' άλλο
κ' έπηγαίναν γάλια γάλια.

Σάν τα στοχασθῶ με βλέμμα
θλιβερό σκυμμένο χάμου,
μου σκαλώνει έδῶ το αίμα
και ραγίζεται η καρδιά μου.

Άχ! ταλαίπωρα ποῦ μένουν
όρφανα 'ς τη γῆ 'δωπέρα!
πῶς θα κάνουν, τί θα γίνουν
δίχως μάνα και πατέρα;

Δια τοῦτο κάθε μέρα
τους γονεῖς μου σὺν χαϊδεύω
'ς τον Οὐράνιο Πατέρα
στρέφω και τον ικετεύω:

Πλάστω, πάτερ τῆς ψυχῆς μου,
μιάν ευεργεσία δός μου:
Πολυχρόνα τους γονεῖς μου,
τους γονεῖς όλου τοῦ κόσμου.

Και με όλη την καρδιά μου
μ' όλη την ψυχὴ σὲ τάζω,
όπου ιδῶ όρφανὸ 'δωχάμου
αδελφῶ μου να το κράζω.

Και με μύρια καλωσύνη
να το κάμω το καϊμένο
να ξεχνᾷ πως έχει μείνη
μοναχὸ κι' όρφανεμένο.

Γ. Μ. ΒΙΖΙΗΝΟΣ

[Έξ άνεκδότου συλλογῆς]



ΑΝΘΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Την αγαπάτε την έξοχή; Σᾶς άρέσει ν' αφίνετε την ζέστη και τη σκόνι και να πηγαίνετε κάτω από τα δένδρα με τον παχύ τον ίσκιον, ν' ακούετε το φύλλωμά των, ποῦ το σείει το αεράκι, να γλυκοφιθυρίζη; Σᾶς άρέσει να κάθεσθε 'ς τη μαλακή χλόη και τριγύρω, βσο φθάνει το βλέμμα σας, να βλέπετε πρασινάδα;

Άν σας άρέσει, τότε όμοιάζετε με τον Στάμο.

Ό Στάμος εἶνε χωριατόπουλον· από τη στιγμή ποῦ άνοιξε τα μάτια του εἶλο δένδρα βλέπει και λουλούδια, εἶλο τῆς έξοχῆς αέρα αναπνέει· όταν ήτανε μωρὸ μαζί με την μητέρα του, ποῦ τον νανούριζε 'ς την κούνια του, τον νανούριζαν και τα πουλιά. Τ' αγαπᾷ λοιπὸν πολὺ τα δένδρα και τα λουλούδια και τα πουλιά.

Τὸν χειμῶνα όταν αι πεδιάδες εἶνε ξηραὶ και οι κλάδοι γυμνοὶ και κανέν κελάδημα δεν ακούεται, ό Στάμος εἶνε καταλυπημένος· ό κόσμος τοῦ φαίνεται έρημικς, χωρὶς εὐμορφία· αλλά εις τον ύπνο του

βλέπει πάλιν την αγαπητὴ του πρασινάδα και εν ᾧ την νύκτα έξω βογγᾷ ό βοριάς, εκείνος έχει σιμᾶ εις το προσκέφαλό του άνοιξι.

Φαντάζεσθε τώρα πόσο αναγαλλιάζει η καρδιά του, όταν το Φεβρουάριο βλέπει την άμυγδαλιά άνθισμένη να μηνᾷ διτι έρχεται η άνοιξις, όταν οι λόφοι αρχίζουν να πρασινίζουν, και η χλόη γίνεται μαλακή σαν βελούδο!

Τί κάμνει τώρα, θαρρείτε, ποῦ τον βλέπετε σὺν κατὶ να συλλογίζεται;

Την πρωτομαγιά επήγεν εις τους άγρούς, εις μίαν ώραιαν, ώραιοτάτην θέσιν. Σιμᾶ του τρέχει ένα ποταμάκι με κρυστάλλινο νερό, απ' όπίσω του φιθυρίζουν τα φυλλώματα και κελαδοῦν τα πουλιά και έμπρός του έκτείνεται κῆπος γεμάτος άνθη.

Ήτσι ποῦ τον βλέπετε άνθοστεφανωμένον, ακούει τὸν γλυκὸ ήχο, όσφραίνεται τη γλυκειὰ εὐωδία.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

[Βιβλία διὰ οικογενεῖς καὶ παιδία
ἐκδομένη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ
πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

- Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίδκος** ὑπὸ **Σοφίας**
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
γημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύ-
θεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. "Ἀδετον. δρ. 1,75
- Ἡ Ἀνθοῦλα** ὑπὸ **Δρ. Π. Κουρτίδου** μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ
ἡθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυ-
σόδετον δρ. 5. "Ἀδετον. δρ. 3,50
- Βαῖταν Ζερῶν** ὑπὸ **Σοφίας** **Δήμου** μετα-
φρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Καίκασον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτεια.
"Ἀδετον. δρ. 1,50
- Εἰς τὴν Θάλασσαν!** Ναυτικὸν μυθιστό-
ρημα κατὰ τὸν Μένι-Ρήδ, περιπετειώδες,
θελητικὸν, διδακτικόν. Μετάφρασις **Δρ. Π.**
Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. "Ἀδετον. δρ. 1,75
- Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμ-
που** ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André
Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν
Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων.
Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἀδετον. δρ. 3,50
- Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου** ὑπὸ **Δρ.**
Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἑπαγωγώτατον
καὶ διδακτικὸν διήγημα. "Ἀδετον δρ. 1,50
- Ἡ Μαρουσία** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμου** μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl.
Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώ-
τατον καὶ διδακτικώτατον, βραβεύθην ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ.
5. "Ἀδετον. δρ. 3,50
- Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων** ὑπὸ **Δ. Κατακου-
ζηνῶν**. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. "Ἀδετος δρ. 1,50
- Ἡ Νίνα** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμου** ἐξελληνισθεῖσα.
Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ.
Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς
χαρίτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς
ἡρώδους καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδελφῶν τῆς. Χρυσό-
δετον δρ. 5. "Ἀδετον. δρ. 3,50
- Παιδικὸι Διάλογοι** ὑπὸ **Διμήλου** **Ἐμαρ-
μένου** (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων
καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς
παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς
ἐφορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:
- Σειρὰ πρώτη**, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-
τρεπομένους καὶ ἐν Τουρίᾳ. "Ἀδετος δρ. 1,20
- Σειρὰ δευτέρα**, περιέχουσα 10 πατριωτι-
κούς διαλόγους ἀπαιρουμένους ἐν Τουρίᾳ.
"Ἀδετος δρ. δρ. 1,20
- Παιδικὸν πνεῦμα**, συλλεγὲν ὑπὸ **Ν. Π.**
Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον
περιεχέι ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα
ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι
τὴν παιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρω-
πὴν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία
τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. "Ἀδετον ἕκαστον
τομίδιον λεπτὰ 50
- Ὁ Πυρεσιπώλης** ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμου**
ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκό-
νων. Θελητικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χα-
ρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβεύ-
θεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-
δετον δρ. 5. "Ἀδετον δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 13 Ἰουνίου ε. ε.

405. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον μου ἐπὶρρημα, ἤσως τὸ δεύτερόν μου
καὶ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν ἦτο τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.

406. Στοιχειογράφος.

Μὴ νὰ διώξῃς ταῦ νὰ βάλῃς
καὶ ποσῶς μὴ ἀμφιβάλλῃς—
παραιτῶ τὴν Ἰσπανίαν,
ἔρχομαι εἰς τὴν Τουρκίαν.

407. Ἀναγραμματισμός.

Κράτος εἶμαι! ἄλλα ποῖον;
Κράτος ἐν ἐκ τῶν πολλῶν.
Ἐσχημάτισες θηρίον
Μ' ἐν ἀναγραμματισμῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

408. Μωσαϊκόν.

Ὁ Πάτροκλος, ὁ Λεάνδρος, ὁ Νέρων, ὁ Ἰππίας,
Ὁ Βίας ὁ φιλόσοφος, ὁ Πλάτων καὶ Δυσίας
Σὺς δίδουν τὰ συστατικά μετὰ χαρὰς ἀφάτου,
Τὸ ὄνομα νὰ εὕρῃτε ἀρχαίου στρατηλάτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀλφειοῦ.

409. Ἀνεγμα δημῶδες.

Ἀπ' ὅξω εἶν' γυαλιστερό
Κι' ἀπὸ μέσα μαλλιάρῳ
Κι' ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ μαλλί
Ἐχεῖ μὴ μπουκιά καλῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολομβίου.

410. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἑβδομὸν χαρίζεαι ὁ καιρὸς.
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε ἀρχαῖος τις Θεός.
Ὡς τρίτον μου θὰ εὕρετε Ἑλλάδος πόλιν μόνον,
Ὡς τέταρτον μου ἐν φυτῶν τῶν χλοερῶν λειμῶνων.
Πάν φυσικὸν μυστήριον λόγον τὸ πέμπτον ἔχει.
Καὶ μόνος τοῦ ὁ ρόμβος μου τὸ ἕκτον σοὶ παρέχει.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωτοπούλου.

411. Κλειμακῶν.

+ + + + + Νάντικατασθεύοι οἱ σταυροὶ
+ + + + + διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε,
+ + + + + εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νὰ
+ + + + + ἀναγινώσκειται Ἰσθμός, εἰς
+ + + + + τὸ ἀριστερόν θεὰ τῆς Μυ-
+ + + + + θολογίας, εἰς τὴν κατωτάτην
+ + + + + βαθμίδα ὄνομα γυναικός, εἰς
τὴν δευτέραν ἡσος τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς
τὴν ἀνωτέτην κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπιτσοῦ.

412. Πυραμῖς.

+ + + + + Οἱ μὲν σταυροὶ ν' ἀντικα-
+ + + + + τασταθῶσι διὰ γραμμά-
+ + + + + τῶν ὥστε ν' ἀναγινώσκειται
+ + + + + τὸ ὄνομα στρατηγοῦ τῶν
+ + + + + Ἀθηναίων, αἱ δὲ στιγμαὶ
τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυ-
ροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου κομικτοῦ
ποιητοῦ, αἱ δὲ ἀνωτέρω πόλιν εὐρωπαϊκὴν, αἱ
τέσσαρες ἀνωτέρω ἀρχαῖον βασιλεῖον καὶ αἱ δύο
ἀνωτέρω ἡσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλπίδος Κ. Αναστασίου.

413. Ἀπροσδόκητον.

Εἰ, ποῖον μέρος, εἰς ἀλκτερόν ἐφώνησε καὶ ἡ
φωνή του ἠκούσθη παρ' ὧν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς
ἐμφύχων ὄντων;

Ἐστάλη ὑπὸ Βελούδης Κ. Παπαγιάννη.

414—415. Μεταμορφώσεις.

1. ἡ **Θῆρα** δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **Ἄνδρος**
2. ἡ **Πέλλα** δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **Σέρραι**.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

416—420 Μαγικὴ συλλαβή.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκ-
στης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς,
πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι
λέξεις: ἑλκύω, πλαστός, πῶλος, ὁδός, μήκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρνασσέου.

421. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσιν ἀρχαῖαν παροιμίαν.

1, Μέτρον μήκους. 2, Εἰς τῶν τριάκοντα
τυράννων. 3, Νῆος τοῦ Αἰγαίου. 4, Ποτὶν.
5, Ἄνθος. 6, Θεὸς τῆς Μυθολογίας. 7,
Ἀσθένεια. 8, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 9, Ἐν-
τομον ἐργατικόν. 10, Πετρίον. 11, Συγγραφεὺς
ἀρχαῖος. 12, Ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντίου τῶν Διφῶν.

422. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ὄρους τῆς Τουρκίας, τὰ
δεύτερα ζῶον, καὶ τὰ τρίτα, ἀντιστρόφως ἀνα-
γνωσκόμενα, πρόθεσις.

1, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 2, Προτέρημα,
3, Ὅσπου τῆς χειρός. 4, Μαλάκιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

423. Ἑλλειπτοσύνμφωνον

εἰσι—ηη—ηα—οἰαι—ααι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δασῶν.

424. Γρίφος.

Ὁτὸς ὄμμα ἄρῳ σέ ἄρᾶν Ψ χήν.
Ρ' χεῖρ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Ἀπριλίου 1. ε

294. Γαλήνη (γαλῆ, ν),—295. Παρθενών,
παρών.—296. Μῦθος, θυμός.—297. Παῦ-
λος, πῦλα.—298. Ὁ ὑπερήφανος περιφρο-
νοῦνται (Ἀναγινώσκειται ὁρίζοντις, λαμβανον-
μένου ἐνὸς γράμματος ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐνὸς ἐκ
δεξιῶν ἀλληλοδιαδόχως ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους).

299.

Φ
Α
Λ
ΓΕΡΑΝΟΣ
Ρ
Ι
Σ

300. ΧΗΝ (ΧΗΝες) 301. Ο Α Σ
ΗΡΑ (ΗΡΑκλῆς) Ρ Ι Ο
ΝΑΙ (θεαθῆΝΑΙ) Α Ρ Τ Ο Σ
Ε Ν Υ
Α Α Ε

302—303. 1, Ἀνόψη, 2, Ἴος.—304—305
1, Κίων, Ἴων, Ἴον, Ἴος, Ἴσος. ὄσος, ὄλος,
θόλος.—2, Πόλις, πόλος, ὄλος, ἥλος, ἥρος,
ἥρας, ὄρα, ὄρα, ὄρα.—306—309.

Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γρ μματος
κ, αἱ δὲ σχηματίζόμεναι λέξεις εἶνε: κρότος,
φακή, ὄλκας, ὄρκος.—310—315. 1. Μενέ-
λαος. 2, Ἰδομενεύς. 3, Διομήδης. 4, Νέστωρ.
5, Ἀχιλλεύς. 6, Ὀδυσσεύς.—316. ΑΡΧΙ-
ΔΑΜΟΣ, ΤΑΓΓΑΝΙΟΝ (1, ἈΝΑξαγόρας 2,
Ροῖα. 3, Χιλῆ. 4, ἸΝαχος. 5, ΔΑΜαῖος
6, ἈΓαμέμνων. 7, ΜΙλητος. 8, ΟΑῆς. 9,
ΣΤησιχορος).—317—320. 1, Ὀλορος. 2,
Σκόροδος. 3, Κολόμβος. 4, Δομοκός.—321.
ΚΑΣΣΙΟΠΗ (1, ΚΑΣσιτέρας. 2, ΣΙνάπι. 3,
Ὀξίνα. 4, ΠΗδάλιον).—322. Τῆς παιδείας
πικραὶ μὲν αἱ βίαιαι, γλυκεῖς δὲ οἱ καρποί.—323.
Ἀρὺς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ ἐυλεύεται.—324.
Μηδέπορ' ἐπὶ σαυτῷ μέγα φρονήσῃς.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων πάντος Κράτους, χρυσοῦ, τοκομερίδιον, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διευθύνσιν, συναπο-
στέλλοντες τὴν παλαιάν των διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας.

Παράκλιτος περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρελθούσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.